

UZASADNIENIE

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o rzetelnie i wszechstronnie oceniony materiał dowodowy. Każdy istotny dowód został poddany analizie i oceniony w kontekście innych, powiązanych z nim dowodów. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy jest obiektywna, prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oparta o całościowy ujawniony na rozprawie materiał dowodowy i jako taka korzysta z ochrony jaką daje art. 7 kpk. Sąd Okręgowy nie będzie w tym miejscu tej oceny i tych ustaleń powielał, albowiem wobec doręczenia stronom odpisu uzasadnienia zaskarżonego wyroku analiza ta powinna być im znana - dość powiedzieć, że Sąd odwoławczy aprobuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów oraz oparte na niej ustalenia faktyczne.

Nie są więc trafne podnoszone na rozprawie apelacyjnej w mowie końcowej obrońcy oskarżonego argumenty co do wzajemności zachowania pokrzywdzonej. Oskarżony miał nad pokrzywdzoną wyraźną przewagę, dokuczał jej często w drastyczny sposób (np. oblał ją wrzątkiem), wymachiwał w jej kierunku miotaczem gazu przypominającym pistolet, groził zabiciem, pokrzywdzona bała się oskarżonego.

Zarzuty apelacji oskarżonego nie są zasadne. Zaskarżył on wyrok co do zawartego w punkcie 6 zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną, przy czym z kontekstu apelacji wynika, że przede wszystkim skarży ona rozstrzygnięcie z punktu 5 o zobowiązaniu do opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną.

W/w rozstrzygnięcia nie są nadmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Oskarżony podnosi lament, że nie będzie się miał gdzie podziąć i że takie orzeczenie jest dla niego bardzo uciążliwe zwłaszcza w jego wieku (ma 67 lat) – ale zapomina, że zapracował na to przez ponad dwa lata drastycznie znęcając się nad pokrzywdzoną. Pokrzywdzona też jest w zaawansowanym wieku i też ma prawo do spokoju i poczucia bezpieczeństwa, na które zamieszkując i kontaktując się z oskarżonym nie może liczyć.

Nie bez znaczenia jest tu opinia psychiatryczna o skazanym (k. 74 – 78), z której wynika, że jest on uzależniony od alkoholu, pod którego wpływem może w przyszłości ponownie dokonywać przestępstw na szkodę pokrzywdzonej. Co więcej, nie ma on właściwego stosunku do swojej choroby (neguje ciągłe opilcze, mimo dwukrotnych prób terapii nie zachowywał abstynencji). Dlatego pozwolenie na to, żeby oskarżony dalej zamieszkiwał i kontaktował się z pokrzywdzoną byłoby niczym proszenie się o nieszczęście, bo nie potrafi on skutecznie wyleczyć się z nałogu, a pod wpływem alkoholu staje się agresywny i niebezpieczny.

Oskarżony uzyskuje rentę w kwocie 986 zł miesięcznie (k. 118 v), nie jest więc zupełnie pozbawiony środków i może znaleźć dach nad głową, np. w ośrodku pomocy społecznej, o ile swoje dochody przeznaczy na cele mieszkaniowe, a nie na alkohol.

Dlatego ustalenia faktyczne Sądu meriti są prawidłowe, zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena dowodów pełna, logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym, a rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku jest sprawiedliwe, nie uchybiające prawu materialnemu, zaś sam wyrok zapadł bez obrazy prawa procesowego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu przez adwokata oskarżonemu na rozprawie apelacyjnej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 618§ 1 pkt 11 kpk oraz § 2 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714.).

Na wydatki Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym złożył się ryczałt za doręczenia pism procesowych w kwocie 20 złotych oraz 516,60 zł. tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. z późniejszymi zmianami) zwolnił oskarżonego tych wydatków i od opłaty za drugą instancję. Oskarżony nie wykazuje istotnych dochodów poza rentą i nie ma majątku, poniesienie przez niego tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na konieczność znalezienia innego mieszkania.

Z powyższych względów orzeczono jak w wyroku.